

Ἄλλα δὲν ἐπιβάλλεται ἡ σιγή εἰς τὴν ἐσωτερικὴν γλῶσσαν τοῦ πνεύματος. Ὁ Οὐίλ δὲν κατῴρωσε νὰ ξανακοιμηθῆ.

Τότε, ἐπῆλθεν ἀλλαγὴ εἰς τὴν τάξιν τῶν σκέψεών του. Ἡθέλησε νὰ ἰδῆ καὶ ἐννοήσῃ ποῦ εὐρίσκειτο, νὰ γνωρίσῃ καλύτερα τὸ μέρος ποῦ ἔμενε, διότι τώρα δὲν εἶχε πλέον ἀμφιβολίας ἤτο πραγματικῶς ζωντανός.

Τὸ βλέμμα του ὑψώθη πρῶτα πρὸς τὰ ἄνω, καὶ, μὲ τὸ σκιερὸν ἐκεῖνο φῶς, τὰ μάτια του, τὰ συνηθισμένα μὲ τὸ σκότος, ἀνεγνώρισαν ἐν εἶδος ξυλίνης ὀροφῆς, πολὺ χαμηλῆς, ἢ ὁποῖα σχεδὸν ἔφαινε τὸ μέτωπόν του. Ἀπὸ τὰ σανίδια ἐκείνα ἔβγαине μία χαρακτηριστικὴ ὁσμὴ, μία ὁσμὴ ἀπὸ τὸ κατράμι, τὸ ὁποῖον ἔφραζε τοὺς ἀρμούς διὰ νὰ μὴ εἰσέρχεται ἡ ὑγρασία. Ἦτο μέσα εἰς ἓνα πλοῖον.

Ναί, εἰς ἓνα πλοῖον, ποῦ ὁμοιάζε παρὰπολὺ μὲ τὴν Βρετάνην, μ' ἐκεῖνο δηλαδὴ, μὲ τὸ ὅποιον ἄλλοτε, μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του, εἶχε κάμῃ τὸ ταξεῖδι ἀπὸ τὴν Βρεστὴν ἕως τὰς Ἰνδίας, ἢ μᾶλλον ἕως τὴν σιγμὴν ποῦ τὸν ἐπίασαν αἰχμάλωτον.

Τὸ στρώμα, ὅπου ἀνεπαύετο, ἦτο ναυτικὴ αἰώρα ἀπὸ καραβόπανο, κρεμασμένη μὲ δυνατὰ σιδερένια κουλούρια ἀπὸ γάντζου. Ὁλόγυρά του ἦτο ἓνα εἶδος μαρκελοῦ διαδρόμου, καί, στρέφον τὴν κεφαλὴν, ὁ μικρός ἀντελήφθη ὅτι ὁ διάδρομος ἐκεῖνος προέξτεται ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, ἕως τὰ ἄκρα τοῦ πλοίου.

Τὸ πρῶτον ἐκεῖνο βλέμμα ἀσύνεισε τὴν περιέργειάν του. Ὁ μικρὸς ἀνεκάθησε καὶ ἐκύτταξε καλλιτέρα, δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ πρὸς ὅλα τὰ μέρη. Καὶ ὅ,τι εἶδε, δὲν τὸν ἐξέπληξε τελείως, τὸν ἔκαμεν ὅμως νὰ θαυμάσῃ.

Ὁλόκληρος σειρᾶ ἀπὸ αἰώρας ἐσχημάτιζε μίαν γραμμὴν, πρὸς τὸ κεφάλι καὶ τὰ πόδια τῆς ἰδικῆς του. Ὑπῆρχε καὶ δευτέρα γραμμὴ παράλληλος τῆς πρώτης εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ πλοίου, καὶ ὁ Γουλιέλμος ἀντελήφθη, ὅτι εὐρίσκειτο εἰς τὸ πυροβολεῖον—τὴν μπατταρίαν—ἐνὸς πολεμικοῦ πλοίου.

Χαμηλότερα ἀπὸ τὴν παράταξιν τῶν αἰωρῶν, τὰ φωτεινὰ ἀνοίγματα τῶν θυρίδων ἄφιναν νὰ εἰσέρχεται τὸ κίτρινον φῶς, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχεν ἐπιτρέψῃ νὰ διακρίνῃ ὅλας ἐκεῖνας τὰς λεπτομερείας.

Καί, μέσα εἰς τὰς θυρίδας, ὄρεγάλλικα κανόνια ἐπρόβαλλαν ἔξω τὰ στιλπνὰ των στόμια. Κοντὰ εἰς τὰ ἄρματα των, ποῦ ἦσαν στερεὰ μπισσαρισμένα, αἱ σφαῖραι ἦσαν παρατεταγμένα εἰς πυραμίδας κανονικὰς. Εἰς τὰ πλευρὰ τῶν ὀρειχαλκίων ἐκεῖνων θηρίων ἦσαν τοποθετημένα κόρηθρα, ἀρπάγια καὶ πυράντλια διαφόρων μεγεθῶν.

Τὸ ἐξωτερικὸν φῶς ἔκαμε ν' ἀκτινο-

βολοῦν σὰν κηλίδες φωτεινὰ, μέρη τινὰ τῶν στιλπνῶν καὶ στρογγυλεμένων ἐπιφανειῶν ἐκεῖνων τῶν φονικῶν σωλήνων, καὶ ὁ Οὐίλ τοὺς ἐμέτρησε, καὶ τοὺς εὐρήκεν εἴκοσι καὶ δύο.

Τότε ἓνας φόβος τοῦ ἤλθεν. Εἰς ποῖον ἀνῆκεν ἐκεῖνο τὸ πολεμικὸν πλοῖον; Μήπως ἦτο ἀγγλικόν; Μήπως ἐκεῖνοι οἱ ἀπαίσιοι δεσμοφύλακες τῆς Μαδρὰς εἶχαν κατορθώσῃ νὰ συλλάβουν τοὺς φυγάδας των; Αὐτὴν τὴν ὥραν, ποῦ ἦσαν ὁ Κλαβαγιάν, ὁ Ἐβέλ καὶ ὁ Πιανίλιος Οὐσταρίτζ; Ἦσαν τοὺλάχιστον ζωντανοί;

Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις συνέρρευσαν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ μικροῦ, καὶ τὸν ἐγέμισαν ἀπὸ αγωνίαν. Εἰς τὴν αγωνίαν του συνεπῆρχαν ἡ λύπη καὶ ὁ φόβος: λύπη μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν συντρόφων του τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς φυγῆς, φόβος διὰ τὴν πύχην, ἢ ὁποῖα τὸν ἐπερίμενε.

Οἱ σκληροὶ αὐτοὶ διαλογισμοὶ τὸν ἐθάσάνισαν ὥραν πολλήν. Ἄλλὰ, σιγα-σιγά, καθύσχεσεν. Ἀνέλαβε θάρρος βελήθηδον καὶ κατ' ὀλίγον. Ἄν ἦτο πεσμένος εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἄγγλων, ἂν αὐτοὶ ἤθελαν νὰ τὸν βλάψουν, δὲν θὰ ἐφρόντιζαν νὰ τὸν περισυλλέξουν μὲ τόσας προφυλάξεις, νὰ τὸν περιβάλλουν μὲ τόσας φροντίδας. Ὅτ' ἔπαινον πιθανῶς εἰς τὸ βῆθος τοῦ κύτους, ὡς ἐμπόρευμα βλαμμένον, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ τὸν πετάξουν εἰς τὴν θάλασσαν, μὲ μίαν σφαῖραν δεμένην εἰς τοὺς πόδας, ὅπως εἶχεν ἰδῆ ὅτι ἔκαμαν αἱ; τὴν Βρετάνην διὰ τοὺς πεθαμένους ἐπιβάτας.

Αἱ σκέψεις αὐταὶ τοῦ ἐφάνησαν ἀρκετὰ βάσιμοι ὥστε νὰ καθυστερήσουν τοὺς φόβους του, καὶ μὲ περισσότερον θάρρος τώρα ἀπεφάσισε νὰ περιμείνῃ.

Ὅσον ὅμως καὶ ἂν ἦσαν μακρὰ καὶ πολὺπλοκοὶ αἱ σκέψεις του, δὲν εἶχαν πραγματικῶς διαρκεσὴ πολλῶν. Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας δὲν εἶχε περᾶσθ' ἀπὸ τὴν σιγμὴν ποῦ εἶχεν ἐξυπνήσῃ ἀπὸ τὸν βαρὺν ὕπνον του, ὅταν μία φωνὴ πολὺ γνωστὴ του τὸν ἔκαμε νὰ σκιρτήσῃ.

— Λοιπὸν, μικρὲ μου Οὐίλ, ἔλεγεν ἐκεῖνη ἡ φωνή, εἶσαι καλλιτέρα;

— Ὁ κ. Κλαβαγιάν! ἀνεδῆσεν ὁ μικρός, μὲ τόνον βαθείας χαρᾶς.

— Εὐγὲ σου, βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι καὶ πολὺ ἄσχημα, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος, καὶ οἱ φόβοι μου διὰ σὲ ἦσαν μάταιοι. Διότι μὲ εἶχαν πιάσῃ καὶ φόβοι, ζῆρεις!

— Κ' ἐμένα τὸ ἴδιο, ἀπήντησεν ἀφελῶς τὸ ἀγοράκι. Εἶχα φοβηθῆ πολὺ.

— Τί εἶχες φοβηθῆ; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ συνομιλητῆς του.

— Ἐπῆρασε ἀρκετὴ ὥρα ἕως ὅτου βεβαιώθῃ, ὅτι ἤμουν ζωντανός καὶ ὅτι δὲν ἤμουν πλέον μέσα στὴ καίμενη τὴν βάρκα μας. Μ' ἐπῆραν μάλιστα τὰ δάκρυα ὅταν ἐσυλλογίσθηκα ἑσᾶς, τὸν Ἐβέλ καὶ τὸν Πιανίλιο. Ἐνόμισα ὅτι εἶχατε πεθάνῃ καὶ οἱ τρεῖς, ἀφοῦ δὲν σᾶς ἔβλεπα, καὶ ὅτι

ἐμένα μὲ εἶχαν πιάσῃ οἱ Ἄγγλοι. Εἶνε ἀρὰ γε καὶ ὁ Ἐβέλ καὶ ὁ Πιανίλιος ζωντανοὶ ὅπως ἐσεῖς;

— Ναί, δόξα τῷ Θεῷ, ἀγόρι μου. Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, ὁ Ἐβέλ δὲν εἶνε τόσο καλά, καὶ εὐρίσκειται ἐκαπλωμένος, ὅπως ἐσύ, εἰς τὴν αἰώρα του.

— Μὰ, ἐμένα, κύριε Κλαβαγιάν, ἐπέλειωσε πᾶ ὅ,τι εἶχα. Δὲ, εἶμαι ἄρρωστος.

— Τότε θὰ θέλῃς νὰ σηκωθῆς, σιταχρηματίζω. Δὲν ἤξεύρω ὅμως ἂν πρέπῃ νὰ σοῦ τὸ ἐπιτρέψω.

— Ὡ! ἀφήστε με νὰ σηκωθῶ! Νὰ ἔλθω μαζὶ σας νὰ ἰδῶ τὸν Ἐβέλ.

— Καλὰ! σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Δὲν κυβερνῶ ὅμως ἐγὼ ἐδῶ. Πρέπει πρῶτα νὰ σὲ παρουσιάσω εἰς τὸν κυβερνήτην.

— Εἰς τὸν κυβερνήτην! Μὰ τότε δὲν εἶνε Ἄγγλοι ἐδῶ, ὅπως ἐφοβήθηκα!

Ὁ Ἰάκωβος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλοια, καὶ τὰ χάχανά του ἀντήθησαν θορυβωδῶς εἰς τὸ πυροβολεῖον.

— Ἄγγλοι! Ἄ! ἐνοεῖται πῶς δὲν εἶνε Ἄγγλοι! ἀπ' ἐναντίας μάλιστα...

Ἐνῷ ἔλεγεν αὐτὰ, ἐβοήθησε τὸ ἀγόρι νὰ ἐνδύθῃ μὲ κάτι λινα ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ὁ Γουλιέλμος ἐφόρεσε μὲ προθυμίαν καὶ χαρὰν μεγάλην. Ἀρκετὰ μεγαλόσωμον καὶ δυνατὸ διὰ τὴν ἡλικίαν του, ἐκείνο τὸ παλκοπαῖδο, ἀμέσως ἔλαβε τὸ παράστημα καὶ τὴν ὄψιν τοῦ τολμηροτέρου μοῦτσοῦ ποῦ ἔτυχε ποτὲ νὰ σκαρφαλώσῃ ἕως τὴν γαλέτταν τῆς κορυφῆς τοῦ μεγάλου ἱστοῦ.

Ὅταν εὐρέθη ὀρθὸς καὶ ἐτοιμὸς κατ' ὄλκ, ὁ Ἰάκωβος τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χεῖρ, διότι ἦτο ἀκόμη λιγὰκι παραζαλισμένος ἀπὸ τὴν ἡλιασὴν ποῦ εἶχε πάθῃ.

Ὁ Οὐίλ ἐβάδισεν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ μεγάλου φίλου του, ἕως τὴν ἄκραν τοῦ πυροβολεῖου. Ἐκεῖ ἀνέθη μίαν σκαλάν μὲ στενὰ σκαλοπάτια καὶ εὐρέθη εἰς τὸ ὑπαίθριον, θαμβωμένος ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν φῶς, ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ κυβερνήτου, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο εἰς τὸ κάσσο τοῦ καταστρώματος.

Ὁ Ἰάκωβος ἐσπρωξε τὸ θυρόφυλλον καί, ἀπὸ τὸ κατώφλι, ἐφώνησε πρὸς ἓνα ἄνδρα, ποῦ ἦτο ἐξηλωμένος ἐπάνω εἰς μίαν στενὴν κλινὴν μὲ πλαῖσιον ἀπὸ ροδόξυλον, εἰς τὴν δροισιτικὴν σκιάν.

— Κυβερνήτᾳ μου, νὰ ὁ μοῦτσος ποῦ ἐσώσατε μαζὶ μ' ἐμᾶς.

Μία φωνή, κάπως τραχεῖα, ἀπήντησε, μὲ εὐνοϊκὸν ὅμως τόνον:

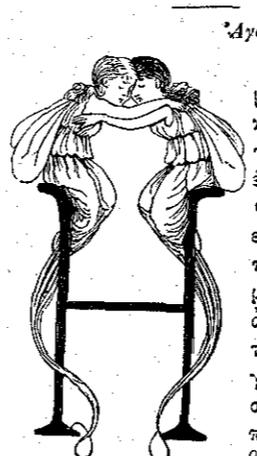
— Χά! χά! Γιά πλησίασε, ἀγόρι μου, νὰ δοῦμε πῶς εἶσαι καμωμένος.

Ὁ Γουλιέλμος ἔκαμε τρία βήματα ἐμπρὸς καὶ εἶδε κατὰ πρόσωπον ἐκεῖνον ποῦ τὸν ἐφώνησε. Καὶ δὲν ἠδυνήθη π συγκρατήσῃ μίαν κραυγὴν:

— Ὁ κύριος Σουρκοῦφ!

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πέτρου Μαίη.)

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΓΩ·ΙΣΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου, ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μοῦ ἐδείξε χθὲς καταλυπημένη, τὴν ἐπιστολὴν ἐνὸς φίλου μας. «Κύτταξε, μοῦ εἶπε, κύτταξε πάλι! ἀγωνίζομαι, κοπιᾶζω, ἀγρυπνῶ, κάμνω τόσα καὶ τόσα γιὰ νὰ εὐχαριστήσω αὐτὰ τὰ παιδιά, καὶ ὅμως βλέπω πῶς εἶνε ἀδύνατο! Ὅλο καὶ δυσηρεστημένοι, ὅλο παραπονεμένοι... Δὲν μένει πιά παρὰ νὰ καταργήσω καὶ Ἀλληλογραφίαι, καὶ Διαγωνισμοὺς, καὶ Εὔσημα, καὶ ὅλα! Ἐτσι μόνον ὑπάρχει ἐλπίς νὰ ἡσυχάσω.» Ἐκύτταξε τὴν ὑπογραφήν: «Ἐνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους, τοὺς θερμοτέρους καὶ τοὺς εὐφρεστεροὺς φίλους μας... Μπα! Τί ἐπαθεν ἔξαφνα ὥστε νὰ γράφῃ ἐρηότατα: «Κυρία Διάπλασις» ἀντὶ ὅπως πρῶτα ἄγαπητῆ μου; Τί τοῦ ἔκαμα;... Ἄλλοιμονον! ἢ ἐπιστολὴ του τὰ ἐξηγοῦσεν ὅλα... Καὶ εἶχα τὴν ὑπομονὴν νὰ τὴν διαβάσω μέχρι τέλους.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς εἰπῶ τίνας ἦτο, οὔτε νὰ σᾶς μεταδώσω ὅλα του τὰ παράπονα. Τὰ φαντάζεσθε... ἔ, πολὺ εὐκόλα τὰ φαντάζεσθε! Πόσοι ἀπὸ σᾶς δὲν ἔκαμαν τὰ ἴδια καὶ δὲν τὰ ἔγραψαν μάλιστα, —καὶ πόσοι-πόσοι ἀκόμη δὲν τὰ ἔκαμαν κατὰ νοῦν, χωρὶς νὰ τὰ γράψουν!... Πόσοι καὶ πόσες φορές δὲν εἶπαν: Διατὶ τὴ Διάπλασις δὲν μοῦ ἀπῆντησεν ἐκτενῶς εἰς τὰς παραγράφους, ἀλλ' ἀπλῶς εἰς τοὺς ἀσπασμούς; Διατὶ μὴ ἔβαλε μόνον πέντε Εὔσημα, ἐνῷ ἡ ἐπιστολὴ μου ἀξίζει δέκα; Διατὶ δὲν μοῦ ἔδωσε Ἀ Βραβεῖον εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν; Διατὶ δὲν μοῦ ἔδωσε τοῦλάχιστον Β Βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον; Διατὶ εἰς τὸν Ἄλφα ἀπήντησεν ὡς τώρα ἰδιαιτέρως πέντε φορές, καὶ εἰς ἐμὲ μόνον δύο; Διατὶ δὲν μὲ ἀνέφερε, ἀφοῦ ἤμην κ' ἐγὼ εἰς τὸν τάδε χορὸν; Διατὶ τοῦτο; διατὶ ἐκεῖνο;

Ἡ Διάπλασις μ' ἐχθρεύεται, μὲ μισεῖ, μὲ καταδιώκει. Κάμνει λοιπὸν διακρίσεις. Ἐχει μερικὸς εὐνοούμενους, εἰς τοὺς ὁποίους μοιράζει τὰ Εὔσημα καὶ τὰ Βραβεῖα, καὶ ἀφίνει τοὺς ἄλλους μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ μὲ τὸ στόμ' ἀνοικτόν. Ἄλλὰ διατὶ νὰ μ' ἐχθρεύεται; διατὶ νὰ μὴ εἶμαι κ' ἐγὼ εὐνοούμενός της, ἀφοῦ ἐγὼ τῆς γράφω τὰς ὡραιότερας ἐπιστολάς, ἐγὼ τῆς στέλλω τὰς καλλιτέρας

ἀπαντήσεις, ἐγὼ ξεσπαθῶν προθυμότερα, ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ περισσότερον; Ἐγὼ! κανεὶς ἄλλος! Ἐγὼ! Ἐγὼ! Ἐγὼ!...

Ἄχ, ἂν δὲν ὑπῆρχεν αὐτὸς ὁ ἄγριος, ὁ ἀμείλικτος, ὁ ἀκοίμητος ἐγωϊσμός! Καθένας μας δὲν κυττάζει παρὰ τὸν ἑαυτόν του, τὸ ἐγὼ του. Νομίζει ὅτι αὐτὸς εἶνε τὸ κέντρον τῆς δημιουργίας, καὶ ὅτι ὅλοι στρέφονται γύρω του. Τοῦ ἀρέσει ἢ ἴσότης, τὴν παραδέχεται! ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον: αὐτὸς νὰ κάμνῃ ἐξαιρέσειν, αὐτὸς νὰ εἶνε ἀνώτερος, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι νὰ εἶνε ἴσοι...μεταξύ των.

Αὐτὸς εἶνε, ἀγαπητοί μου, ὁ ἄνθρωπος, καὶ προπάντων αὐτὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν... Φυσικόν, φυσικώτατον, ἀναγκαῖον. Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἐγωϊσμός, δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἄτομον! ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον ἐγωϊσμός, δὲν θὰ ὑπῆρχε κοινωνία. Καὶ νὰ τώρα, ἡ μικρὰ κοινωνία τῆς Διαπλάσεως κινδυνεύει ἐξ αἰτίας τοῦ πλεονασάντος ἐγωϊσμοῦ. Ἀφοῦ καθένας τὰ θέλῃ ὅλα διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἢ δὲ Διάπλασις δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ τὰ μοιράξῃ κατὰ τὴν δικαίαν τῆς κρίσειν, ἐπιτεταῖ ὅτι σιγά-σιγά θὰ δυσηρεστηθῶν ὅλοι. Καὶ ὅταν ὅλοι δυσηρεστηθῶν καὶ καθένας τραβήξῃ καὶ τραβήξῃ τὸν δρόμον του, μόνος μὲ τὸν ἐγωϊσμόν του, τί θὰ γίνῃ; Ἡ κοινωνία τῆς Διαπλάσεως θὰ διαλυθῇ. Ἄλλο δὲν βλέπω! ἔτσι προστάζει ὁ κύριος Ἐγωϊσμός.

Διὰ νὰ μὴ γεννῶνται παράπονα καὶ δυσαρέσκεια, ζεῦρετε τί ἐπρεπε νὰ γινεταί; Νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγὼ: Πρῶτον Βραβεῖον διαγωνισμοῦ ἀσκήσεων μὲ 15 εὔσημα: ὅλοι. Πρῶτον Βραβεῖον ἀσκήσεων μὲ 20 εὔσημα: ὅλοι. Πρῶτον Βραβεῖον φωτογραφίας μὲ 30 εὔσημα: ὅλοι. Πρῶτον Βραβεῖον εὐσημῶν: ὅλοι ἀπὸ 200 εὔσημα καθένας, ἐξ ἴσου. Μᾶς ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα π. γ. τριακόσιοι; Ἡ Διάπλασις ὀφείλει ἀφεύκτως νὰ γράψῃ τριακοσίας παραγράφους ἀλληλογραφίας, ἀπὸ 10 ἀράδες τὴν καθεμίαν ἀριθμῶς (καὶ [10Ε] δηλαδὴ 3000 ἀράδες, δηλαδὴ 35 στήλας, δηλαδὴ 12 σελίδας. Δωδεκασέλιδον λοιπὸν τὸ φύλλον, καὶ ὅλο γεμάτο ἀλληλογραφίαν!

Ἐτσι μάλιστα! ὅλοι θὰ ἦσαν πρῶτοι κ' εὐχαριστημένοι. Ἄλλὰ εἶνε δυνατὸν; Γίνεται; Καὶ ὅχι αὐτὸ, τὸ ὅποῖον ἐπὶ τέλους εἶνε ὑπερβολή, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο ἀκόμη, ποῦ φαίνεται ἀπλοῦστερον καὶ ποῦ τὸ ὑπέδειξε πλαγίως εἰς τὴν Διάπλασιν ὁ σήμερον παραπονούμενος: ὅτι δηλαδὴ πρέπει νὰ μετῶρῃ πόσες φορές ἀπήντησε εἰς ἓνα φίλον τῆς κατὰ τὸ διάστημα ἐνὸς ἢ δύο μηνῶν, διὰ ν' ἀπαντήσῃ τόσες ἀκριβῶς καὶ εἰς τὸν ἄλλον, — νομίζετε ὅτι εἰμπορεῖ, εὐκαιρεῖ νὰ τὴν κάμνῃ ἡ Διάπλασις; Συλλογισθῆτέ το μόνον καὶ νὰ ἰδῆτε. Καὶ ὅμως πόσον τυφλῶνται ὁ ἐγωϊσμός! Ἐκεῖνο ποῦ κάμνει ὁ καθένας διὰ

τὸν ἑαυτόν του, ποῦ εἶνε μόνος, — καὶ πάλι θέλει καιρὸν, — ἀπαίτει νὰ τὸ κάμνῃ ἢ Διάπλασις δι' ὅλους, ποῦ εἶνε χιλιάδες! Ἄλλ' αὐτὸ καθένας τὸ λησμονεῖ. Νομίζει ὅτι ἡ Διάπλασις δὲν ἔχει νὰ κάμῃ παρὰ μόνον μὲ ἓνα, μὲ αὐτόν. Καὶ φυσικά, ἀφοῦ οἱ ἄλλοι δὲν εἶνε τίποτε...

«Δὲν μένει πιά παρὰ νὰ τὰ καταργήσω ὅλα!» Εἰς τὰς πικρὰς σκέψεις ποῦ μοῦ ἐγέννησε τὸ παραπονεῖται γράμμα, ἀντηγοῦσαν κάθε τὸσον ὡς ἐπὶ ῥόδον τα λόγια τῆς Διαπλάσεως: «Ἐτσι μόνον ὑπάρχει ἐλπίς νὰ ἡσυχάσω...»

Ἐτσι ἀρὰ γε;...

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρὸν. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σᾶς εἰπῶ εἰς μίαν μόνον ἐπιστολὴν ὅλας μου τὰς σκέψεις. Ἴσως θὰ σᾶς ξαναγράψω. Ἄλλ' ἤθελα νὰ μὲ βοηθήσητε ὀλίγον καὶ σεῖς. Νὰ μοῦ πῆτε τί σκέπτεσθε δι' ὅλα αὐτὰ; Εἶνε δυνατόν νὰ ἐμπνευσθῇ ὀλίγη μετριοφροσύνη, ὀλίγος ἀλτρουϊσμός, ὀλίγη ὑπομονή, εἰς τὴν μικρὰν κοινωνίαν τὴν ὁποῖαν ὑπονομεῖ ὁ ἐγωϊσμός; Ἄλλὰ νὰ μοῦ ζυμλήσητε εἰλικρινῶς: Δηλαδὴ μὲ ὅλον τὸν ἐγωϊσμόν σας, χωρὶς νὰ προσποιηθῆτε διόλου μετριοφροσύνην, χωρὶς νὰ ἐπιτακασθῆτε παρὰ ὅσῃν ἔχετε πραγματικῶς. Κ' ἐγὼ σᾶς λέγω πάλιν εἰλικρινῶς, ὅτι δὲν εἶξεύρω ἀκόμη τί ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν Διάπλασιν ποῦ μοῦ ἐζήτησε γνώμην ἂν πρέπῃ «νὰ τὰ καταργήσῃ ὅλα...»

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

(ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. ΟΠΟΥ ΦΥΓΗ ΦΥΓΗ...

Ὁ Μελάνης μας ἀνεσήμωσε τὸ δεξιὸν ποδαράκι του καὶ ἐσκούπισε τὰ ματάκια του.

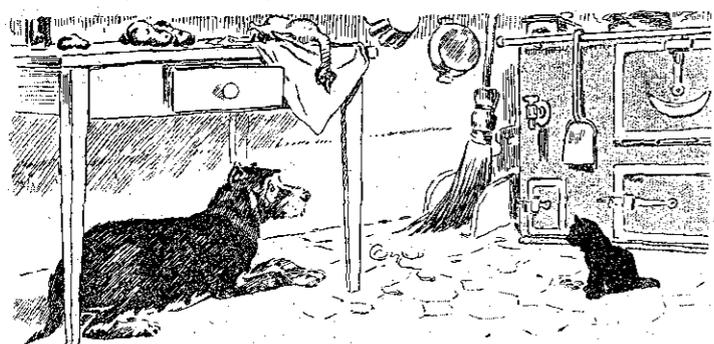
— Ὡ! ναί, κυρία Ἥρα, ναί, τὴν ἀγαπῶ τὴν ζωὴ μου, διότι, ξέρετε, ἔχω ἓνα ἀδελφάκι...Καὶ εἶμαστε πολὺ, μὰ παραπολὺ ἀγαπημένα...Ἐφυγα ἀπὸ τοῦ θεοῦ τῆς Ἰσμήνης γιὰ νὰ πάω νὰ εὐρω τὸν ἀδελφόν μου... Καὶ δὲν ἤθελα νὰ... πεθάνω πρὶν τὸν εὐρω!

— Εἶσαι καλότυχος, μικρούλη μου, ποῦ ἔχεις ἀδελφόν, καὶ σ' ἀγαπᾷ ὁ ἀδελφός σου! Ἐμένα, ὅλα μου τὰ παιδάκια εἶνε πεθαμένα ἢ χαμένα ε' ἄλλους δρόμους, ε' ἄλλες γειτονιές... Καὶ... (ἐδῶ ἡ Ἥρα ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι τῆς, διότι εἶνε τὸ σκληρότερον πρᾶγμα γιὰ ἓναν σκύλον, ἢ μίαν σκύλαν, αὐτὸ ποῦ ἔλεγεν ἡ καίμενη), δὲν μπορῶ ν' ἀγαπήσω τὸν ἀφέντην μου δὲν τὸν ἀγαπῶ, διότι δὲν τὸν ἐκτιμῶ!... Κ' ἓνα δάκρυ ἔκαμε τὰ κόκκινα γέ-

ρικα μάτια της να γίνουν ακόμα πιο κόκκινα. Έκοιμήθη όμως το κεφάλι της, δια να της περάση η πίκρα, και είπε πάλιν με μαλακώτερον ύφος :

— Ξέρεις ποῦ νὰ τὸν εὕρης τὸν ἀδελφὸ σου ;...

— Ὅχι... Μὰ δὲν εἶνε δύσκολο, ὑποθέτω.

«Ἡ καλὴ σου μοῖρα ἄς σοῦ δείξῃ τὸν δρόμο...» (Σελ. 108.)

— Ἀσχημο αὐτό, νὰ μὴν ξεύρης ! Ἐχει ὁ ἀδελφός σου ὄνομα ;

— Ναι : Γάλας.

— Ἐχει κύριο... κυρία ;

— Ναι : τὴν Ἰσμήνη !

— Ξεῦρεις τὴν διεύθυνσιν ;... Ποῦ εἶνε τὸ σπίτι ;...

— Ὡ ! βέβαια... Εἶνε ἓξ ἔνα... δρόμο...

— Σ' ἓνα δρόμο χωρὶς ὄνομα, κ' ἡ πόρτα κολλημένη στὸν τοῖχο...

— Πῶς εἶπατε, κυρία ;

— Τίποτε, δυστυχισμένο πλάσμα...

Ἐνα πράγμα λέγω, πῶς ἐσεῖς οἱ γάτοι δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ βγαίνετε ἀπὸ τὰ σπίτια σας !...

— Ἐχετε λοιπὸν τὴν ἰδέαν πῶς δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξαναῦρω τὸν Γάλα μου ;...

— Εἶνε δυσκολώτερο νὰ ξαναῦρης γάτο μέσα στὴν Ἀθήνα, παρὰ βελόνα στὸν ἀχρωῶνα !

Αὐτὸ εἶπε μὲ ἀπελπιστικὸν τόνον ἡ Ἥρα.

— Δὲν πρέπει ὅμως νὰ χασομερᾶς ἐδῶ... Εἶνε μετρημένες αἱ στιγμὲς ποῦ θὰ ζήσης. Ἄμα φύγουν οἱ κύριοι ποῦ τρώγουν, ὁ κύριος Μαθιδὸς θὰ σὲ γραπώσῃ ἀπὸ τὸ λαιμουδάκι σου καὶ θὰ σὲ πᾶθ στὴν κατώγα... Κατὰ τὰ μεσάνυκτα θὰ σὲ δολοφονήσῃ καὶ αὐριο θὰ σὲ γραφήσῃ εἰς τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν : «Δαγουδάκι τοῦ γάλακτος σαλμῆ»... Διότι, πρέπει νὰ ξέρης, μόνον οἱ μεγάλοι γάτοι γίνονται «Δαγοὶ στυφάδο» !... Κρύψου λοιπὸν κοντὰ στὴν πόρτα, τώρα ποῦ κανένας δὲν ἔχει καιρὸ νὰ σὲ προσέξῃ... καὶ τὴν πρώτην στιγμὴν — τ' ἀκούς ; — τὴν πρώτην στιγμὴν ποῦ θ' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα, δῶσε μιά κ' ἔξω... Ὑστερα... ἡ καλὴ σου μοῖρα ἄς σοῦ δείξῃ τὸν δρόμο... Μὴ

μοῦ λές τώρα «εὐχαριστῶ» καὶ τέτοια... Σοῦτ' !... Μὴ μὲ κυττάξῃς πιά...

Ἐγύρισε τὴν πλάτη στὸν Μελάνη μας. Καὶ αὐτὸς, περισσότερον νεκρὸς παρὰ ζωντανός, ἔτρεξε νὰ κάμῃ κατὰ γράμμα ὅ,τι τοῦ εἶχεν εἰπῆ ἡ Ἥρα.

Καί, ὅταν ἡ γρηῃ ἐκείνη σκύλα κλείσῃ μίαν ἡμέραν τὰ μάτια της διὰ παντός, διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν βασανισμένην τῆς ζωῆς, θὰ ἐνθυμηθῇ ἴσως τὴν εὐεργεσίαν ποῦ ἔκαμν εἰς ἐκεῖνο τὸ ξένο γατάκι, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐ-

τῆ θὰ τῆς γλυκάνῃ τὴν πίκραν τῶν τελευταίων της στιγμῶν.

(Ἔπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ

Ἐνα παιδάκι ἐπήγαινε εἰς τὸ σχολεῖον. Καὶ καθὼς ἐπήγαινε, ἐσυλλογίζετο :

— Εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ τρέχω τόσο πολὺ ; Πάντοτε θὰ φθάσω ἀρκετὰ γρήγορα, ὥστε ν' ἀποτελειώσω τὰ γραπτά μου καὶ νὰ μάθω ἀπ' ἔξω τὰ μαθήματά μου.

Ἐκάθησε λοιπὸν στὴν ἄκρᾳ τοῦ δρόμου καὶ διεσκέδαζε ποῦ ἔβλεπε τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἐπήγαιναν βιαστικοὶ κ' ἐξεπερνοῦσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον διὰ νὰ φθάσουν γρηγορώτερα εἰς τὴν πόλιν. Ἄλλοι ἐπεριπατοῦσαν σοβαροὶ, καὶ ἄλλοι ἔτρεχαν ὡς τρελλοὶ, μὲ τὰ πρόσωπά των πολυμέριμνα. Ὁ μικρὸς μαθητὴς ἀπορούσε μὲ τὴν βίαν των νὰ κοπιᾶζον, καλῆ, ἔτσι διὰ νὰ φθάσουν δύο λεπτὰ ἐνωρίτερα εἰς τὴν ἀγορὰν ; Τίς ἡ ἀνάγκη !

Δὲν ἔβλεπαν αὐτόν, ποῦ ὡς νὰ ἔλθῃ ἡ ὄρα τῆς παραδόσεως ἐκαθόταν κ' ἐκτύπαζε τὸν ἀέρα ποῦ ἔκαμνε νὰ κυματίζον τὰ στάχυα τοῦ κάμπου...

Ἡ ὄρα ὅμως προχωρεῖ. Μία στιγμὴ ἀκόμη ν' ἀκούσῃ τὸ κελᾶδμα τοῦ κορυδαλοῦ ποῦ κελᾶδεῖ ἀόρατος ὑψηλὰ στὸν ἀέρα... Ἄ ! θὰ προσφθάσῃ αὐτός, ὅτι ὄρα καὶ ἂν εἶνε ! Πῶς θὰ τρέξῃ, πῶς θὰ περῆσῃ σὲ λιγάνι ! Νὰ τὸ σχολεῖον εἰς συμμαθητὰ του ἐργάζονται κ' ὅλας ἄλλοι γράφουν, ἄλλοι μελετοῦν πέφτουν καὶ μελανιὲς ἐπάνω στὰ τετράδια ὡς βροχὴ, κ' ἐκεῖνοι βγάλουν τὲς γλῶσσές των καὶ τὲς γλῶσσας γρήγορα-γρήγορα, ἐνῶ αὐτὸς, μὲ τὸν ἀγκῶνα στηριγμένον εἰς τὸ θρανίον καὶ τὸ κεφάλι εἰς τὴν παλά-

μην του, συλλογίζεται τοὺς μέλλοντας θριάμβους του, τοὺς καλοὺς βαθμοὺς ποῦ θὰ πάρῃ, τὰ βραβεῖά του...

Τὶ ὠραία ! Ἐμπρὸς τοῦ περνοῦν, καὶ ὅλο περνοῦν, τὰ γοητευτικὰ ὄνειρα τῆς νεότητος. Ὁ μικρὸς μαθητὴς βλέπει ὅτι ἐγίνε ἀνδρας, καλλιτέχνης. Ἐξάφνα φερονόηται μόνον τοῦ τάλαντόν του διὰ τὴν μουσικὴν, χωρὶς κόπον, χωρὶς ἐργασίαν. Ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ χαμογελοῦν, καὶ ἡ ζωὴ ἐμφανίζεται ἐπὶ τὰ μάτια του ὡς ὄνειρο, ποῦ δὲν ἔχει τέλος...

Ναί, ἀλλὰ ὁ ἐχθρὸς ἀπειλεῖ τὴν πατρίδα ἓνα τουφέκι καὶ ἔμπρός, ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ! Ὁ κίνδυνος πλησιάζει ! ἄς ἔλθῃ κοντὰ, ἂν θέλῃ ! Ὁ καλλιτέχνης, ἂν καὶ ἀπλοῦς στρατιώτης, δεικνύει τόσῃ ἀνδρείαν, τόσῃ ἰκανότητά, ὥστε ὅλοι ὑπακούουν εἰς τὰς διαταγὰς του καὶ βαδίζουν πρὸς τὴν νίκην. Μόνον ἡ εἰρήνη σταματᾷ τὴν μαρίαν του...

Τὸ καθήκον του ἐξετελέσθη. Τὶ θὰ κάμῃ τώρα ; Νὰ κάμῃ καμμιάν ἐφεύρεσιν χρησιμωτέτην, διὰ νὰ εὐλογῆ τὸ ὄνομα τοῦ ὅλη ἡ ἀνθρωπότης ; Βεβαίως. Ἀλλὰ, προητέρα, διὰ νὰ ξεκουράσῃ τὰς σκέψεις του, θέλει ν' ἀποκτήσῃ μίαν σύντροφον πιστὴν τοῦ βίου του, νὰ νυμφεθῇ. Καὶ ἡ κόρη, ἡ ὁποία δέχεται νὰ γίνῃ σύζυγός του, εἶνε ὠραία ὡς τὸ ζῶς τοῦ ἡλίου, καλὴ, σεμνὴ, καὶ τὸν ἀγαπᾷ.

Τώρα, ἔχει παιδάκια διὰ νὰ τ' ἀναθρέψῃ αἰσθάνεται ὅτι ἔχει εὐθύνην διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν ψυχῶν των, ὅτι αὐτὸς πρέπει νὰ ὀδηγήσῃ τὰ πρῶτα βήματά των εἰς τὴν ζωὴν. Δύσκολον τοῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ ἔργον, εἰς αὐτὸ θ' ἀπιερῶσῃ ὅλας τὰς ἡμέρας ποῦ τοῦ μένου νὰ ζήσῃ...

Καὶ τὰ σχέδια περνοῦν ἀκόμη ἔμπρός του ἀτελειώτα, καὶ ἡ ὄρα τῆς παραδόσεως ἔχει σημάνην πρὸ πολλοῦ. Ὁ μικρὸς πάντοτε συλλογίζεται τὸ μακρὸν μέλλον. Τέλος ἡ ἀπόφασίς νὰ ἐργασθῇ, νὰ μάθῃ καὶ ν' ἀποκτήσῃ γνώσεις, τὸν κάμνει νὰ σηκωθῇ. Ἀλλοίμονον ! Ἀλλοίμονον ! τὰ γόνάτα του λυγίζον καὶ τρέμου. Εἶνε ἀδύνατος, εἶνε γέρος. Αἱ ἡμέραι ἤλθον κ' ἔφυγαν, τὰ χρόνια ἐστὶν ἐκλήθησαν εἰς τὸ μέτωπόν του, καὶ ὅλοι οἱ συμμαθητὰί του τὸν ἐπροσπέρασαν καὶ ἐπράθηξαν τὸν δρόμον των.

Τὸ παιδάκι ἔμεινε εἰς τὴν ἄκρᾳ τοῦ δρόμου καὶ ἀκολουθοῦσε τὰ ὄνειρα τῶν σχεδίων του. Ἀλλὰ θὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ τάφου, χωρὶς νὰ ἔχη τίποτε καμωμένον διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ἐκεῖνα τὰ σχέδια...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Προτιμότερον εἶνε νὰ δικάζῃς μεταξὺ δύο ἐχθρῶν, παρὰ μεταξὺ δύο φίλων. Διότι ἀπὸ τοὺς φίλους, τὸν ἓνα θὰ κάμῃς ἐχθρόν, ἐνῶ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς θὰ κάμῃς τὸν ἓνα φίλον.

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. Η ΜΙΑ ΚΟΡΑ ΔΟΥΓΛΑΣ

Ἐπλησίαζε τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος ἡ μεγάλη παγωνιά εἶχε περάσῃ σου ἤρχετο ἡ ἰδέα νὰ κυττάξῃς μήπως εἶχαν φανῆ τὰ μπουμπουκία εἰς τὰ κλαδάκια τῶν δένδρων.

Μίαν ἡμέραν, ποῦ ἦτο ὁ ἀέρας ἐξαιρετικῶς γλυκός, ἡ Μάγγη καὶ ἡ Σελήνη ἐπήγαν νὰ ἰδοῦν τί εἶχεν ἀπογίνει τὸ σπῆτι των, τὸ ὁποῖον εἶχαν ἐγκαταλείψῃ τὸςους μῆνας. Ἀλλὰ ἐκεῖ μέσα ἔκαμνε κρύο, ὡς νὰ ἦτο ὑπόγειος ἀποθήκη. Δὲν ἐκίνησε τὴν ὄρεξιν των νὰ μείνουν.

Τὰ δύο κορίτσια ἔτρεχαν λοιπὸν εἰς τὴν τύχη, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὅταν ἤκουσαν τὸν καλασπῶν ἐνδὸς ἀλόγου. Ἐγύρισαν ἀμέσως νὰ ἰδοῦν, κ' εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον μιάς κυρίας, ἡ ὁποία ἤρχετο ἐρικπός, μὲ ἐνδυμασίαν ἀμαξίονος. Εἰς ἐκείνον τὸν ἐρημικὸν τόπον, ἀνδρες μεταναστεύοντες ἀπὸ τὸν ἓνα εἰς τὸν ἄλλον τόπον, ἡ κάου-μπόυς, ἐπερνοῦσαν κάποτε κ' ἐζητοῦσαν ἢ νὰ φάγουν ἢ καμμιάν πληροφορίαν. Ἀλλὰ πρώτην φορὰν ἐφάνη ἐκεῖ γυναῖκα ξένη. Ἡ Μάγγη παρετήρησεν ὅτι ἦτο πρώτης τάξεως ἵππευτρα. Ἡ Σελήνη εἶδεν ὅτι ἦτο νέα καὶ παραπολὺ ὠραία.

— Ἐχάσα τὸν δρόμο μου, εἶπεν ἡ ξένη μὲ φωνὴν καθαρὰν καὶ κάπως ἐπιτακτικὴν. Γνωρίζω ἐπάνω-κάτω τὴν διεύθυνσιν ποῦ ἔπρεπε νὰ πάρω, ἀλλὰ ἔχω προχωρήσῃ μακρότερα ἀπὸ ὅσον ἔλεγα τὸ ἀλόγο μου εἶνε κουρασμένο, κ' ἐγὼ ἐπίσης. Ἐσεῖς θὰ κατοικήτε βέβαια ἐδῶ, εἰς τὰ περίχωρα. Πηγαίνετε με στὸ σπῆτι σας. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ἀρνηθῶν ἓνα φλυτζάνι γάλα, οὔτε τὴν ἄδειαν ν' ἀναπαυθῶ. Εἶνε πολὺ μακρὰ τὸ σπῆτι σας ;

— Εἶνε ἐδῶ, πολὺ κοντὰ, κυρία, ἀπήνησε ζωηρῶς ἡ Μάγγη. Ἡ ξένη ἐκτύπαζε γύρω της, ἀναζητοῦσα μὲ τὸ βλέμμα τὸ σπῆτι, ποῦ ἦτο τόσο καλὰ κρυμμένον μέσα στὰ δένδρα, ὥστε μόνον ἡ στήλη τοῦ καπνοῦ, ποῦ ἀνέβαινε ὀλόρθη εἰς τὸν διασπνεστάτον ἀέρα, ἐφανέρονεν ὅτι ἦτο ἐκεῖ κάπου κατοικία ἀνθρώπων. Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀλόγου τῆς πρὸς ἐκεῖνο τὸ σημεῖον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν συνομιλίαν.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ πατέρας σας, παιδάκια μου ;

— Τὴν Χάρδου, κυρία, ἀπήνησε ἡ Μάγγη εἶνε δικό του τὸ ράντισο κ' ἔχει πολλὰ ζῶα.

— Καὶ σεῖς, εἰσθε κάου-κόριτσα ; Λέγουν πῶς τὰ κορίτσια ἐδῶ εἶνε τόσο ἐπιτήδεια εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον, ὅσον καὶ τ' ἀγόρια.

— Μπορεῖ... Ἐγὼ ὅμως ἐπροτιμοῦσα νὰ κάμω ἄλλην ἐργασίαν.

— Ποῖαν ;

— Νὰ γράφω ἱστορίες, καὶ νὰ μοῦ τὲς τυπώνουν, ὡς τὸν Ἰβανόη.

Ἡ κυρία ἐξεκαρδίσθη ἐπὶ τὰ γέλια. Νὰ εὕρῃ μίαν ἀνταγωνίστριαν τοῦ Οὐάλτερ Σκῶτ εἰς ἐκείνην τὴν ἐρημίαν, — αὐτὸ τῆς ἐφάνη παραπολὺ ἀστείον ! Ἡ Μάγγη ἐκοκκίνισε καὶ δὲν ἐγέλασε καθόλου.

— Καὶ σὺ, ἐξηκολούθησεν ἡ ὠραία ξένη, στρέφουσα πρὸς τὴν Σελήνην, μένεις μαζί μὲ τὸν πατέρα σας, ἢ μήπως θέλεις καὶ σὺ νὰ γίνῃς μυθιστοριογράφος ;

Ἡ Σελήνη ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι. Τῆς ἐστοιχίσε πολὺ ν' ἀπαντήσῃ ἔπρεπε ὅμως νὰ εἰπῇ ὅπως δῆποτε τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ ἠθικὴ διδασκαλίς εἰς ἐκεῖνο τὸ σπῆτι δὲν ἦτο καθόλου πολὺ πλοῦτος. Ἐδίδασκαν τὰ παιδιὰ νὰ μισοῦν τὸ ψεῦδος ὑπὸ ὅλας τοῦ τὰς μορφὰς νὰ κρατοῦν ὑψηλὰ τὸ μέτρον νὰ δεικνύουν καὶ ψυχικὸν θάρρος ὅπως καὶ σωματικόν νὰ δέχονται τὰς συνεπείας τῶν πράξεών του, ὅ,τι εἶδους καὶ ἂν ἦσαν.

— Ὁ κ. Χάρδου δὲν εἶνε πατέρας μου, ἀπήνησεν.

— Δὲν εἶνε ; Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἤλθες ἐδῶ ;

— Δὲν ξέρω.

— Πῶς σὰ λένε ;

— Ἐδῶ μὲ φωνάζουν Σελήνη. Ἀλλὰ

«Νὰ κάμω τὸ σοῦ, νὰ ἐτοιμάσω...» (Σελ. 110.)

αὐτὸ δὲν ἦτο πάντοτε τὸ ὄνομα μου ἡ ἀπορία τῆς ξένης ὅσον ἐπήγαινε καὶ ἠῤῥεψε. Ἐστρεψε καὶ ἀνεκάθησεν ἐπάνω εἰς τὴν σέλλαν παρὰ, διὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα αὐτὸ τὸ παράξενο κορίτσι ποῦ δὲν ἐγνώριζεν οὔτε τὸ ὄνομά του οὔτε τὴν προέλευσίν του.

Ἡ Μάγγη ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ τὴν μικροῦλάν της φιλενάδα :

— Ἐνα βράδυ ἔπεσαν ἀπὸ τὸ φεγγάρι, καὶ τὴν ἡμέρην ἐπὶ τὰ χόρτα ὁ πατέρας μου. Γι' αὐτὴν ἐβγάλαμε καὶ τὴν λέμε Σελήνη.

Ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς ξένης ἡ ἰδέα μήπως κ' εὐρέθη μέσα εἰς κανὲν φρενοκομείον. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφθάναν

εἰς τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ ἐπήδησε λοιπὸν ἑλαφρὰ ἀπὸ τὸ ἀλόγο τῆς κάτω. Ἡ γοαὶά κυρία Χάρδου ἐδέχθη πρόσχαρὰ καὶ εὐγενικὰ τὴν ξένην, ἡ ὁποία ἔμεινε καταμαγευμένη.

— Κυρία, εἶπε, πρέπει νὰ παρουσιασθῶ μόνη μου. Ὀνομάζομαι Κῆρα Δούγλας. Εἶμαι κόρη — ἡ γερωντοκόρη, ὅπως προτιμάτε. Ὁ ἰατρός μὲ διέταξε νὰ περάσω μερικὸς μῆνας εἰς τὰς Πηγὰς τοῦ Κολοράδου εἶμαι πολὺ καλὰ ἐδῶ μ' ἀρέσει ὁ τόπος, καὶ λατρεύω τὰς μακρύννας ἐκδρομὰς. Ἐτοῖ ἐχάσα τὸν δρόμον μου εἰς τὰ σύνορά σας. Ἄν δὲν ἦσαν τὰ κοριτσάκια σας, ἦτο φόβος μὴ γυρίσω ἄρρωστη ἀπὸ τὴν κούρασιν εἰς τὸ σπῆτι μου, καὶ νὰ κάμω καὶ τὸ ἀλόγο μου νὰ πάθῃ... καὶ αὐτὸ θὰ μ' ἐπικραίνεν ἀκόμη περισσότερον.

— Τὸ ἀλόγο σας εἶνε εἰς τὸν σταῦλον κ' ὅλας, ἀπήνησεν ἡ κυρία Χάρδου καὶ τὸ καλύτερον ποῦ ἔχετε νὰ κάμετε, εἶνε νὰ περάσετε μαζί μας τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας, καὶ νὰ ἐπιστρέψετε αὐριον εἰς τὸ σπῆτι σας.

— Εἰσθε παραπολὺ καλὴ. Ζῶ μόνη μου, χωρὶς νὰ δίδω λόγον εἰς κανένα, δὲν μ' ἀρέσει ὅμως νὰ βάζω εἰς ἀνησυχίαν τοὺς ὑπηρέτας μου, οἱ ὁποῖοι εἶνε παραπολὺ καλοὶ. Θὰ ἐπιστρέψω λοιπὸν λιγάνι ἀργότερα ἀπὸ τὴν συνηθισμένην ὥραν μ' αὐτὸ τοῦλάχιστον δὲν θὰ παραξενευθῶν πολὺ. Ὁ κόσμος μὲ θεωρεῖ ἐκκεντρικὴν γυναῖκα καὶ αὐτὸ πολὺ μ' εὐκολύνει εἰς τὴν ζωὴν.

Τὰ δύο κορίτσια ὀλοπρόθυμα ἐπηγαίνοντο διὰ νὰ περιποιηθῶν τὴν Μίς

Δούγλας, να κάμουν τὸ σοῦϊ, νὰ ἐτοιμάσουν φετίτσες φωμί με βούτυρο. Αὐτὴ τὰ ἐκτύπηε κ' ἐγαμογελοῦσε. Εἶπε δὲ:

— Βλέπω ὅτι, εἰς τὸ φεγγάρι, μαθαίνουν τὰ κορίτσια νὰ εἶνε φιλόξενα καὶ νὰ βαζοῦν ὅπως πρέπει τὸ σερβίτσι τοῦ τραπέζιου.

Ἡ Σελήνη ἐσταμάτησεν ἀποτόμως τὴν ἐργασίαν τῆς. Τῆς ἦλθε ν' ἀρχίσῃ τὰ κλάμματα, ὅπως κάθε φορὰν ποῦ τῆς ἔκαμαν ὑπαντιγμούς διὰ τὴν φανταστικὴν πρᾶξιόν τῆς.

— Τὸ λένε γὰρ νὰ με πειράζουσι πῶς ἔπεσα ἀπὸ τὸ φεγγάρι. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἀλήθεια. Δὲν πιστεύω νὰ φουρτῶνουν κορίτσια στὸ φεγγάρι, ὅπως δὴ ποτε ὁμῶς, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πέσουν ἀπὸ ἐκεῖ.

— Εἶμαι ἐντελὴς τῆς γνώμης σου, Σελήνη, εἶπεν ἡ Μίς Δούγλας.

Σπρέουσα δὲ πρὸς τὴν γαϊάκιν, ἐπρόσθεσεν ἀποτόμως:

— Βέβαια δὲν εἶνε Ἀμερικανίς. Ἔχει μίαν προφορὰν, ποῦ μοῦ ἐνθυμίζει κάτι τι—ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί.

— Ὁχι, δὲν εἶνε Ἀμερικανίς. Ὅταν μᾶς τὴν ἔφεραν ὁ υἱός μου ἐφαίνετο σάν νεκρή. Ἀργότερα, ἐτραυλίζε λέξεις ποῦ δὲν ἐννοοῦσαμε καὶ δὲν ἤξευρε τί τῆς ἐλέγαμε.

Τότε, ἐνῶ τὰ δύο κορίτσια ἐπήγαιναν εἰς τὸ γαλακτοκομεῖον νὰ φέρουν βούτυρο φρεσκοδαρμένο, ἡ κυρία Χάρδν διηγήθη γρήγορα-γρήγορα τὴν ἱστορίαν τῆς μικρᾶς ἀγνωστού.

— Γνωρίζω μερικὰς ξένας γλώσσας, εἶπεν ἡ Μίς Δούγλας, ὅα τὰ καταφέρω ν' ἀνακαλύψω ποία εἶνε ἡ ἰδική τῆς.

Ὅταν ἡ Σελήνη ἐπέστρεψεν, ἡ Μίς Δούγλας τῆς εἶπε μερικὰς λέξεις γαλλικὰς, ἐπειτὰ ἰταλικὰς καὶ τέλος γερμανικὰς. Ἀλλὰ τὰς ἐπέφερε μετὰ πολλὴ ἀγγλικὸν τόνον, διότι ἐγνώριζε καλλιτέχνης.

Ἡ Γνωρίζω μερικὰς ξένας γλώσσας, εἶπεν ἡ Μίς Δούγλας, ὅα τὰ καταφέρω ν' ἀνακαλύψω ποία εἶνε ἡ ἰδική τῆς. Ὅταν ἡ Σελήνη ἐπέστρεψεν, ἡ Μίς Δούγλας τῆς εἶπε μερικὰς λέξεις γαλλικὰς, ἐπειτὰ ἰταλικὰς καὶ τέλος γερμανικὰς. Ἀλλὰ τὰς ἐπέφερε μετὰ πολλὴ ἀγγλικὸν τόνον, διότι ἐγνώριζε καλλιτέχνης.

Τῆς ἐφαίνετο ὁμῶς πολλὴ διασκεδαστικὴ ἡ περιπέτεια τῆς. Αἱ ἀντιθέσεις, τὰς ὁποίας παρουσίαζε τὸ χωριό τῆς, ὅπως εὐρίσκοντο ὅλαι αἱ ἀναπαύσεις τῆς καλοκαιρίας, τὰ κορίτσια ἐκεῖνα, τὰ φουρτωμένα ἐκεῖ σάν ἀγριοπούλια, ποῦ τῆς ἔκαμαν ἐντύπωσιν ἢ πρωτοτυπία τῶν οἱ καλοὶ τρόποι τῆς γραίας κυρίας, ἡ ἀφελὴς καὶ ἐγκάρδιος φιλοξενία τῆς ἡ ἀπομονώσεως τοῦ δάκτυλου, ἡ εὐπορία τοῦ ἰδιοκτήτου του καὶ ἡ τραχύτης τῆς ζωῆς του, ἐν τῷ μέσῳ ἡμιαγρίων ποιμνίων—ὅλα αὐτὰ τῆς

ἐκινούσαν πολὺ τὴν περιέργειαν. Ἦτο κατενθουσιασμένη διότι εἶχε χάσῃ τὸν δρόμον τῆς.

(Ἔπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Ἰωάννας Μαρτέ).

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

Τί φοβοῦνται οἱ καρχαρίαί.

Τίποτε ἄλλο δὲν φοβοῦνται οἱ καρχαρίαί παρά τὸ πλάις-πλάις, ποῦ κάμνει ὁ κολυμβητής, ὅταν κτυπᾷ δυνατὰ τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του εἰς τὸ νερὸ. Δι' αὐτὸ εἰς τὴν Ὀκεανίαν ποτὲ οἱ ἰθαγενεῖς δὲν πηγαίνουν μόνοι των νὰ κολυμβήσουν, ἀλλὰ πάντοτε πολλοὶ μαζί, ἀπὸ πέντε ἕως δέκα τοῦλάχιστον. Κάμνον δὲ τὸς τὴν φασαρίαν εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τὰ κτυπήματα τῶν παλαμῶν των, ὅστε οἱ καρχαρίαί δὲν τολμοῦν νὰ πλησιάσουν. Ἀλλοίμονον ὁμῶς ἂν κανεὶς παράτολμος κολυμβητὴς ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν συντροφίαν του καὶ ἀποφασίσῃ νὰ κολυμβήσῃ κανονικὰ. Ὁ ἀνθρωποφάφτης ἐτοιμὸς ἀνεβρεῖσι διὰ νὰ τὸν χάψῃ!

Μ' ἔνα κομμάτι κιωλιάν.

Εἶνε περίεργος ἡ ἱστορία τοῦ Δαυὶδ Ἄλλαν, Σκώτου ζωγράφου ἀπὸ τοὺς διασημότερους τοῦ 19 αἰῶνος. Ἐνῶ ἦτο παιδάκι ἀκόμη, ἔτυχεν νὰ καύσῃ τὸ πόδι του. Ἔμεινε λοιπὸν κατ' ἀνάγκην κλεισμένος εἰς τὸ σπιτί, ἀρκετὸν καιρὸν, ἕως ὅτου θεραπεύθῃ. Διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μοναξιάν του, ἔκαμνε διάφορα σχέδια εἰς τὸ πάτωμα μ' ἕνα κομμάτι κιωλιάν, καὶ μετὰ τὴν ἀδιάκοπον αὐτὴν ἄσκασιν ἐγίνε τὸς ἐπιτηδεύσει εἰς τὴν ἰχθυογραφίαν, ὅστε, ὅταν τὸν ἐξανάστειλαν εἰς τὸ σχολεῖον, ἐζωγράφησεν εἰς τὸν μαυροπίνακα τὸν διδασκαλὸν του, ποῦ ἐτραυλοῦσε τὸ αὐτὸ ἐνὸς μαθητοῦ. Ἐννοεῖται ὅτι μ' αὐτὸ τὸ κατόρθωμά του ἐγέλασαν πολλοὶ οἱ συμμαθηταί του, ὅχι ὁμῶς καὶ ὁ δάσκαλος, ὁ ὁποῖος ἀμέσως τὸν ἀπέβαλε. Ἡ ἀποβολὴ αὐτῆ ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ τὸν σταῖλου εἰς τὴν Γλασκώβην, ὅπου ἐσπούδασε τὴν ζωγραφικὴν, ὅχι πλὴν μετὰ τὴν κιωλιάν, ἀλλὰ μετὰ χρομάτια. Κατόπιν ἐπήγεν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐγίνε μεγάλος καλλιτέχνης.

Ὁ μέγας τεχνοκρίτης.

Πρὸ 70 περίπου ἔτων, ἕνας εὐπορος οὐνέμπορος ἐσυνήθισε, τακτικὰ κάθε καλοκαίρι, νὰ μισθῶν μίαν ταχυδρομικὴν ἄμαξαν διὰ δύο μῆνας, καὶ νὰ περιέρχεται τὰς ἐξοχὰς καὶ τὰ ἀπόνετρα χωρία πρὸς ἐπισκεψίαν τῶν πελατῶν του, μετὰ τοὺς ὁποίους τότε ἐκανόνιζε τὰς δασοληφίας του. Εἰς τὰ ταξιδία του ἐκεῖνα τὸν συνόδευε τακτικὰ ὁ μικρὸς υἱὸς του, ὁ ὁποῖος ἄλλο δὲν εἶχε νὰ κάμνῃ παρά νὰ θυμιάζῃ τὰς ὥρας τοποθεσίας καὶ τὰ δάση καὶ τοὺς κάμπους ποῦ ἐπερνοῦσαν. Αὐτὰ συνέβαιναν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ὁ μικρὸς ἐμαθε κ' ἐγνώρισεν ὅλας τὰς φυσικὰς καλλονὰς τοῦ τόπου του. Ἐπέρασαν πολλὰ χρόνια, καὶ ὁ μικρὸς ἐμεγάλωσε κ' ἐγένετο ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐνδοξοτέρους συγγραφεῖς καὶ ὁ πρῶτος τεχνοκρίτης τοῦ αἰῶνός του. Ποῖος ἤμπορεῖ ν' ἀρνηθῇ ὅτι μέγα μέρος τῆς καλαισθησίας του καὶ τῆς ἀγάπης του πρὸς τὰς ὁρατὰς τέχνας ὀφείλεται εἰς ἐκεῖνας τὰς θερινὰς ἐκδρομὰς;—Θέλτε νὰ μάθετε καὶ τὸ ὄνομά του; Ἦτο ὁ διάσημος τεχνοκρίτης Τζὼν Ράσκιν.

Τὰ νανοφυτὰ δένδρα.

Εἰς τὴν Κίταν, τὴν χώραν τῶν παραδόξων καὶ τῶν περιέργων, ὑπάρχουν βαλκαν-

διές, καρυδιές, πεῦκα, κυπαρίσσια, φύτευμένα μέσα σὲ γλάστρες. Τὰ δένδρα αὐτὰ ἔχουν ἐνίοτε ἡλικίαν πενήντα ἐτῶν κ' ἐπάνω, καὶ ὁμῶς τὸ ὕψος των πολλακίς δὲν ὑπερβαίνει τὰ 30 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Οἱ Κινέζοι παίρνουν τὸ δένδρακι, ὅταν ἀκόμη εἶνε φυτιανάκι, τοῦ κόπτον τὴν κυρίαν του ρίζαν καὶ τὸ βάζουν εἰς μίαν γλάστραν μετὰ χῶμα. Τὸ ποτίζουν δὲ μετὰ ἄφθονον νερὸ. Ἄν τὸ δένδρακι μεγαλόνῃ πολὺ γρήγορα, τὸ ἀνασκάπτουν καὶ κλαθεύουν τὰς ρίζας του. Μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον, τὰ φύλλα του, ἀντὶ νὰ μεγαλόνουν, γίνονται μικρότερα, καὶ μετὰ τὸν καιρὸν τὰ δένδρακια γίνονται τέλεια δένδρα, μικρογραφία ὁμῶς δένδρων.

Ἡ κορυφή τοῦ Ἀδάμ.

Εἰς τὴν Κεβλάνην εἶνε μίαν κορυφὴν βουνοῦ, ὕψους 7,000 ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, τὴν ὁποίαν οἱ ἰθαγενεῖς ὀνομάζον κορυφὴν τοῦ Ἀδάμ. Εἶνε ὄγκος γρανίτου αὐτῆ ἡ κορυφὴ καὶ ἀπολήγει εἰς στενὸν ἐπίπεδον, ὅπου ὑπάρχει ἕνα βαθύλωμα μήκους πέντε ποδῶν καὶ πλάτους δύο καὶ ἡμισίους. Οἱ κάτοικοι τῆς Κεβλάνης πιστεύουσιν ὅτι, ὅταν ἐδιώχθη ὁ Ἀδάμ ἀπὸ τὴν Παράδεισον, ἐστάθη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ ἐπὶ χιλιάδα ἔτη, μετὰ τὸ ἕνα πόδι, πρὸς ἐξίλασιν τῆς ἁμαρτίας του, καὶ ἀφῆσεν ἐκεῖνον τὸ σημεῖον.

Ἦτο μαῦρη κ' ἡ μητέρα του

Ὁ Ἀνανίας προχθὲς διηγήσει εἰς τὸν κύκλον μας, ὅτι—καθὼς εἶχε διαβάσῃ εἰς μίαν περιγραφὴν τῆς τελευταίας Ἐκθέσεως τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου τῆς Ἀμερικῆς, —εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ περιβόλου τῆς Ἐκθέσεως ἦτο ὄχι μόνον ἱματιοφυλάκιον ἀλλὰ καὶ μοροφυλάκιον. Αἱ μητέρες ποῦ ἐπήγαιναν μετὰ τὰ μωρὰ των νὰ ἐπισκεφθῶν τὴν Ἐκθεσιν, ἡμυροῦσαν νὰ τ' ἀφίνουν ἐκεῖ ἀσφαλῶς, διότι ὑπῆρχαν νταντάδες καὶ παραμάννες ἐπιτηδῆς διωρισμέναι διὰ νὰ τὰ προσέχουν. Συνέβη λοιπὸν μίαν μητέρα ν' ἀφῆσῃ ἐκεῖ τὸ μωρὸ τῆς. Ἀλλὰ μετὰ τὰς περιεργὰς τῆς Ἐκθέσεως ἐλησμονήσῃ τὴν ὥραν. Ἐξαφνὰ, ἐνῶ ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ, ἐνθυμεῖται τὸ μωρὸ τῆς. Τρέχει ἀνήσυχος νὰ ἴδῃ τί εἶχε ἀπογίνη. Τὸ ζητεῖ, καὶ τῆς τὸ παραδίδουν. Τὸ παιδάκι ἦταν μαῦρον... κατὰμαυρὸ σάν τὴν πίσσα καὶ... τὴν Πίσσα... —Ἄ! τὸ καμμένο! ἐφωνάξαμε ὅλοι. Πῶς ἔπαθε τέτοια συμφορὰ! Καὶ ὁ Ἀνανίας σοβαρώτατος ἡ: —Μπᾶ!... ἦταν μαῦρη κ' ἡ μητέρα του.

Καὶ ὁ Ἀνανίας σοβαρώτατος ἡ: —Μπᾶ!... ἦταν μαῦρη κ' ἡ μητέρα του.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ ὅτι ἡ «Μαργαρίτα Στέφα» τοῦ κ. Γρηγορίου Σεροπολίου (Φαίδωνος) θὰ ἐκδοθῇ ὀρισμένως τὴν 15 Μαρτίου ὅστε οἱ θέλοντες νὰποικίσουν τὸ βιβλίον μόνον μετὰ δραχ. ἢ φρ. δύο (2) καὶ μετὰ συμμετοχὴν εἰς τὸ λαγεῖον, πρέπει νὰ ἐγγραφοῦν πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως. Ἐπίσης πρὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης παρακαλοῦνται νὰ στέλλουν τὰς παραγγελίας των καὶ οἱ ἐγγράφοις ἤδη συνδρομητὰς.

ΜΕ ΕΞ ΑΡΑΧΜΑΣ (ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. θ) ἀποικτῆ κανεῖς τρία ὠραία καὶ κομψότατα βιβλία, ἀρχικῶς τιμώμενα δη. ἔγνε: τὴν «Μαργαρίτα Στέφα» ἅμα θη. ἐκδόσει τῆς, καὶ τοὺς δύο τόμους τῶν «Διηγημάτων» ἅμα τῆ παραλαβῆ τοῦ ἀντικειμένου. Ἄλλ' ἡ ἐκπτώσις αὐτῆ ἰσχύει μόνον μέχρι τῆς 31 Μαρτίου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακὸς διάλογος: — Σήμερα πήγαμε μετὰ τὴν βάρκα. — Καὶ δὲν ἐφοβήθηκες; — Μὰ δὲν εἶχε θάλασσα καθόλου. — Μπᾶ! καὶ ποῦ περπατοῦσε ἡ βάρκα; στὴν ἕρῃ; — Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποντιάδος Ἀδρας.

— Λοιπὸν, Κατίνα, πῶς ἐπέρασες εἰς τὸ Παρίσι; — Καὶ ἡ Κατίνα θριαμβευτικῶς: — Καλὴ τί ἐπέρασα, ποῦ ἐκαθήσαμεν ἐκεῖ ἕνα μῆνα! — Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Διαβατικὸν Περιστεράκι.

— Ἀνθρωπολογία. — Μαριὰμ, γιατί λένε αὐτὸ τὸ δάκτυλο ὠτίτι; — Διότι εἶνε ἐπιτηδῆς γιὰ τὴν αὐτί; — Ἄμ αὐτὸ ποῦ εἶνε γιὰ τὴν μήτη, πῶς τὸ λένε, μαριὰμ; — Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Διακλωμάτου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΔΙΑ μερικὰς ἐπιστολάς μετὰ παράπονα ποῦ ἔλαβα αὐτὰς τὰς ἡμέρας, σὰς γράφει σήμερον ὁ κ. Φαίδων. Θὰ προσθέσω κ' ἐγὼ δύο λόγια. Τὰ παράπονα αὐτὰ εἶνε συγνά. Ἡμέρα σχεδὸν δὲν περνᾷ, χωρὶς νὰ πικραθῶ καὶ ν' ἀπογοητευθῶ μ' ἕνα τέτοιο γράμμα. Ὁ ἕνας φάνει μετὰ παραιτήσεως, διότι νομίζει ὅτι τὸν ἀδικεῖ εἰς τὰς λύσεις. Ὁ ἄλλος μοῦ κλαίγεται ὅτι δὲν τοῦ δημοσιεύω Ἀσκήσεις. Ὁ τρίτος θέλει εὐσημα καὶ εὐσημα. Ὁ τέταρτος νομίζει ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ἐπειδὴ εἶνε... Ἐξωτερικῶς. Ὁ πέμπτος παραπονεῖται ὅτι δὲν τοῦ ἀπαντᾷ εἰς τὰς παραγγέλτους... Ἐ, μ' αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσῃ. Σκεπτομαι πολὺ σοβαρὰ νὰ τὰ καταργήσω ὅλα, καὶ πρῶτα-πρῶτα τὰ Ἐῦσημα τῆς Ἀλληλογραφίας. Σήμερον τοῦλάχιστον ἡ καρδιά μου εἶνε τὸσῶ λυπημένη, ὅστε δὲν μοῦ πηγαινεὶ τὸ χέρι νὰ γράψω Ἐῦσημα εἰς κανένα, μὰ εἰς κανένα... Καὶ ἔγω σήμερον πολὺ ὠραίας ἐπιστολάς... Ἀλλὰ συλλογίζομαι ὅτι ἂν γράψω εἰς κανένα 4 εὐσημα π.χ., αἴθριον δὲν θὰ λάβω ἐπιστολὴν του μετὰ παράπονα, ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ γράψω ὁκτώ; Μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν σὲ ξαναβλέπω εἰς τὸν κύκλον μας, Ζήτω ἡ Μακεδονία. Σὺ τοῦλάχιστον, τόσα ἔτη συνδρομητῆς καὶ λαμβάνων μέρος εἰς ὅλα, δὲν ποῦ παρεπονέθης ποτὲ διὰ τὸ παραμικρὸν. Κρίμα ὁμῶς νάφαις τὸ παλαιὸν καὶ τὸσῶ γνωστὸν ψευδώνυμόν σου! Τὸ ἄπορον κοράσιον τοῦ Βόλου, τὸ ὁποῖον ἐνέγραψαν οἱ Σύλλογοι «Πανελλήνιος» καὶ «Νίκη», μοῦ γράφει σήμερον ὀρασιώτατην ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὰ μέλη τῶν δύο Συλλόγων.

Ὁ Ἰερολογίτης εἰς τὴν Πόλιν, δὲν βγαίνει ποτὲ χωρὶς νὰ φορῇ τὸ Σήμα μου. Καὶ εἰς τὸν δρόμον ὅλω καὶ κυττάζει μῆπως ἀπαντήσῃ κανένα ἄλλον μετὰ Σήμα. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν τοῦ συνέβη εἰς τὴν πόλιν. Καὶ ἀπορεῖ πῶς, ἐνῶ ἔχω τόσους συνδρομητὰς εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἀφοῦ μετὰ τὸ Σήμα θὰ ἦτο εὐκολώτατον νὰ τοὺς γνωρίσῃ, δὲν ἐγνώρισεν ἀκόμη κανένα.—Καὶ ὁμῶς, πολλοὶ καὶ εἰς τὴν Πόλιν

ἔχουν καὶ φοροῦν τὸ Σήμα, ἀλλὰ ἡ Πόλις εἶνε μεγάλη... Εὐχαριστῶ πολὺ, Γλυκὸ Φιλάκι, διὰ τὴν στατιστικὴν τῶν ἑλισμῶν τῆς Α' τριμηνιαίας. Ὅστε ἕως τώρα ἔχω δώση 1388. Τί πολλὰ!

Ἡ φίλη μου Κατίνα Χρ. Ἀναγνωστοπούλου μοῦ γράφει τὰ ἐξῆς: «Εἰς τὰ ὑψηλὰ Μαθηματικά τοῦ Ἀνανία νομίζω ὅτι πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ αὐτὴ ἡ παρατήρησις. Ὅστικὸς εἰς τὸν τριπῆρον ἀριθμὸν τὸ ψῆφιον τῶν ἑκατοντάδων εἶνε τὸ αὐτὸ μετὰ τῶν μονάδων, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαφορᾶς εἶνε μηδὲν καὶ τότε δὲν ἐφαρμόζεται ὁ κανὼν τοῦ Ἀνανία. Π.χ. ἔστω ὁ ἀριθμὸς 565, ἀντιστροφόμενος εἶνε πάλιν 565, καὶ τότε ἡ διαφορὰ εἶνε 0.»

Ἀπ' ὅλα τὰ τόσον ἐνδιαφέροντα ποῦ μοῦ γράφεις, Δούκισσα τῶν Σολώνων, μ' ἐσταμάτησε περισσότερο τὸ παράπονό σου κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Παιῶνος. Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην ὅτι ὁ μικρὸς σου ἐξάδελφος θὰ σοῦ ἔκαμνε τέτοια πράγματα, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ σὲ υπεράγαπᾷ! Καὶ ἔτσι θὰ εἶνε νὰ ἴδῃς πόσον γρήγορα θὰ συμφιλιοθῆτε.

Ὁ Ἀμίμητος Γελοιοποιὸς δὲν πρέπει νὰ ἔχη κανὲν παράπονον μετὰ σου, Δευκονύμαυτε Αἰγαλέ. Σὺ μοῦ ἐγράψες ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς παραστάσεως ὠφέλιμο κυρίως εἰς αὐτὸν ἄλλ' ἐγὼ τὸ παρέλειψα καὶ ἀνέφερα μόνον τὸ Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, ἀπὸ ἀπλῆν ἀπροσεξίαν.

Μὴν ἔχῃς κανένα διαταγμὸν, Ὁραία Τουρλίς: Αἱ ἐπιστολαί σου μοῦ εἶνε ἀρεσταὶ ὅσον καὶ οἱ αἰσθητικὲς ἄλλης, ἐξ ἐκείνων ποῦ τάχα ζηλεύεις. Τὸ ψευδώνυμόν ποῦ ἐπρότεινες δὲν ὠμοιάζει μετὰ ἐγκριθέν, παρὰ μόνον κατὰ τὴν μίαν λέξιν ἢ ἄλλη ἡτο ἡ ἀκατάλληλος. Αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.

Σανθὸ Διαβολάκι, ἡ ἀπορία σου εἶνε πολὺ εὐλόγος, ἀλλὰ θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω. Ἡ Κυρία Παρρὲν δὲν ἔδωκε χορὸν ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως. Ἄλλ' οἱ συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως εἶνε τόσον πολλοί, ὅστε εἰς κάθε παιδικὸν χορὸν ἀποτελοῦν τὴν πλειονοψηφίαν.

Ἐννοεῖται, Τρέμουσα, ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοσίν τῆς «Μαργαρίτα Στέφα» τοῦ κ. Φαίδωνος θὰ πωλεῖται ὀρ. ἢ φρ. τρία. Ἡ τιμὴ μετὰ τὴν ὁποίαν ἐνεγράφη, εἶνε ἐξαιρετικὴ τιμὴ διὰ τοὺς ἐγγράφομένους μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως.

Ὁρασιώτατος ἐπιστολάς μοῦ ἐγράψαν αὐτὴν τὴν ἐδοξομένη καὶ οἱ ἐξῆς: Τόσος, Λάτρης τοῦ Ἀσπίρου, Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, Ἰσθμὸν Πατριδὸς, Πολυθέλητος Νεότης, Θεὸς τῆς Ἀγάπης, Αἰγὴ τῆς Ἑλλάδος, Ποιητὴς τοῦ Παρνασοῦ, Ἰστωφῆς Ἀστὴ, Διακριθεῖσα Ἀρσενία καὶ Δικέφαλος Ἀετός.

ΕΓΚΡΙΣΙΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1). Τὰ ἐγκριζόμενα ἢ ἀνανοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ αἱ ἀνήκουν εἰς ἀγῶνα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ἡρώς τῆς Μακεδονίας, κ. (Α. Γ. Ζ. κάμνει πολὺ καλὰ ποῦ δὲν πιάνει ἐπὶ τὸ χέρι σου ἐφημερίδα: αἱ ἐφημερίδες δὲν εἶνε διὰ τὴν ἡλικίαν σου.) Μελανοφθαλμὸς Θυρεάτις, κ. (Χ. Τ.) Δοξαμένη Ἑλλάς, κ. (Α. Ω. τώρα βέβαια τὴν ἀλληλογραφίαν θὰ πρωτοδιαβάξῃς.) Μακεδονικὴ Ἑλλάς, κ. (Α. Β. Γ. γράφει μοῦ καὶ μὴν ἔχῃς κανένα διαταγμὸν ἡ ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ ὅτι θὰ διακριθῇς.) Μικρὸς Ποδηλάτης, κ. (χωρὶς ἀρχικὰ.) Παιὴν τῆς Ἐλευθερίας, κ. (Μ. Β. αὐτὸ ἐξέλεξα.) καὶ Αἰγυπτιαία Ἀθηνᾶ, κ. (Α. Ψ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων. Τόσος, α. Βυζαντινὸ Ἀηδόνι, α. Κάποιος φίλος μοῦ ἀπὸ τὸ Κάπρον ἀνωπύμως μοῦ ἔστειλεν ἕνα φράγγον καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν Ποικίλος Ἀσπίρ. Τὸ ψευδώνυμόν τοῦτο δὲν εἶνε ἐλεύθερον ὅστε ἂς ἐκλέξῃ κανὲν ἄλλο καὶ ἂς μοῦ γράψῃ μετὰ τὸ ὄνομά του, διὰ νὰ μάθω ποῖος εἶνε.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνονται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐκπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μετὰ ὀνόματα, ἢ μετὰ ψευδώνυμα κατηγενημένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀναλλάξουν: ὁ Ἀμίμητος Γελοιοποιὸς μετὰ τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου, Ἀδαμαντινὸν Χαρακίτηρα καὶ Διακρυσμένον Τριαντάφυλλο—ἡ Ἐαρινὴ Νεφέλη μετὰ τὸν Μαρκίσιον Βιλλεμαίω, Ἐυεργετικὸν Νέσος, Χρυσανθῆν, Ἐυτυχίαν Ἡμέραν καὶ Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα—ἡ Γοῦδολα τῆς Βενετίας μετὰ τὸν Αἰθέρια, Αἰγυπτιακὴν Βαγανᾶν, Ὄσκα τοῦ Ποινοκορυφίου, Πόρφυρα Σμαράγδον καὶ Δούκισσαν τῆς Πλακεντίας—ἡ Ἑλικωνιάς Παρθένος μετὰ τὴν Μαθήτριαν τῶν Καλογαυῶν, Καρδίαν ὑπὸ Τέφραν, Ἐυτυχίαν Ἡμέραν, Διαφρονητὴν Σημάλαν καὶ Σεντενυμένον Ἑλληνοπούλο—τὸ Αἰθέριον Πλάσμα μετὰ τὸν Πτερωτὸν Ὀνειρον, Ἰσθμὸν Πατριδὸς, Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, Δευκονύμητον Αἰγαλέον καὶ Ἐσμεράλδα—ὁ Ἄσπης μετὰ τὴν Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου, Μαργαρίταν τοῦ Ἀγροῦ, Μικρὸν Σουλιώτην, Ἀραπέτην Ἀγγελοῦ καὶ Ἑλπίδα τοῦ Μέλλοντος—ἡ Πτερωτὴ Καρδία μετὰ τὸν Ἀστέρα τῆς Καισαρείας, Ἀγγελοῦ τὸν Ἑλένος, Ριγολέττον, Κοροσάκιον καὶ Μαργαρίταν τοῦ Ἀγροῦ—ἡ Ἀφροσπεφῆς Σημάλια μετὰ τὸν Δευκονύμητον Αἰγαλέον, Διακριθεῖσαν Ἀρσενία, Ἰσθμὸν Προσωπεῖον, Ἡὸν Πτερωτὸν Ὀνειρον—ὁ Ἑλληνοκὸς Παιὴν μετὰ τὸ Σανθὸ Διαβολάκι, Αἰθέριον Πλάσμα, Ἀφροσπεφονυμένον Κῆμα, Διαφρονητὴν Σημάλαν καὶ Κίτρινον Ντόμινο—ὁ Ἑλληνοκὸς Παιὴν μετὰ τὸ Σανθὸ Διαβολάκι,

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Ἄνθος τῆς Ἐυαίσθησις* (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) *Πρωτοῦν Καρδάν* (κολακεία; ἂ, μπᾶ! πῶς εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῶ ὅτι γράφεις κολακείας!) *Ἀθῶν τοῦ Βερμίου* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας.) *Ταχυδρόμον τῆς Ἐιρήνης* (καὶ ἄλλη παροιμία λέγει: ὅποιος πειρᾷ καρδέλια ὄνειρεύεται.) *Διαβατικὸν Περιστεράκι* (θὰ προηγήθῃν μερικοὶ ἄλλοι διαγωνισμοί. καὶ ἔπειτα θὰ ἔλθῃ ὁ Φωτογραφικός, — ἂν, ἐννοεῖται, δὲν ἀποφασίσω τὴν κατάρτησιν.) *Ορεάδα τῆς Χίου* (εὐχαριστῶ πολὺ.) *Ἐαρινὴ Νερλίη* (τὸ τετράδιον δεκτὸν.) *Ἄγγελον Ἀγγερίων* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ περίεργα δοκουμενὰ ποῦ μοῦ ἔστειλες.) *Υἱὸν τῆς Ἐλευθερίας* (πολὺ μοῦ ἤρεσε τὸ ὄνειρόν σου.) *Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἀστύμια) τὸ ὅποιον ὁμῶς δὲν θὰ γίνῃ ποτέ· ἔστειλα τοὺς τρεῖς τόμους.) *Φλοῖβον τῆς Θαλάσσης* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήνησεν ἰδιαιτέρως.) *Ἐθνικὸν Ὀνειρον* (τί νὰ πῶ κ' ἐγώ! δὲν εἰςέφρω τί τρέλλες ἔκαμε ὁ παρὶ οὗ γράφεις; ἄλλα φαίνεται ὅτι ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος; ἄλλο εἶνε μᾶλλον «αἰθέρια πλάσματα», καὶ ἄλλοι μᾶλλον... ἐπίγεια.) *Παλλάδα* (ποῦ ὅσο πᾶσι καὶ ξετρελλαίνεται μετὰ τὸ φύλλον μου.) *Ροδόχορον Παρεϊάν* (τί νὰ γίνῃ! πρέπει νὰ κεραιθῆς εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς.) *Ἡλιόλουστον Πρωϊαν* (ἡ ὅποια διαβάσει τὸ φύλλον μου... ἀνάποδα: δηλαδὴ, ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Ἀλληγογραφίαν καὶ τελειώνει εἰς τὸν Ναυτοπαιδία!) *Ἀλιάρη* (κῦτταξ τὸν κατάλογον τῶν τόμων, καὶ γράψ μου ποῖον θέλεις διὰ τὸ βραβεῖόν σου νὰ σοῦ τὸν στείλω· ἐννοεῖται ὅτι θὰ ἐκλέξῃς τὸν τῆς δραγμῆς.) *Ἑλληνικὸν Πνεῦμα* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ καλά σου λόγια.) *Δακρυομένο Τριαντάφυλλο* (θὰ δημοσιεύσω πολὺ γρήγορα ἕνα θανυάσιον Ὑμνον εἰς τὴν Ἄνοιξιν τοῦ ποιητοῦ Ἀγγέλου Σημηριώτη· θὰ σᾶς μαγεύσῃ!) *Κυματοθραύσῃν τοῦ Ἐδέϊνον* (χαίρω ποῦ σοῦ ἤρεσαν τὸσον οἱ τόμοι.) *Ἑλπίδα τοῦ Μέλλοντος* (δὲν τοὺς ἀφίεις νὰ λέγουν ὅτι θέλουν;) *Κρηναῖδα* (ἔ, μετὰ τὴν ζεύγη ὀφθαλμῶν, δὲν πιστεύω νὰ σοῦ φῶγῃ ὅσπερ ἕνα πρόσωπον.) *Ἑλικωνιάδα Παρθένου* (αἱ φόβοι σου εἶνε μάταιοι· ἂφ' οὗ ὁ ἀδελφός σου ἐπῆγε νὰ νοσηλευθῇ ἐγκαίρως, κίνδυνος δὲν ὑπάρχει· ὑπομονὴ μόνον νὰ ἔγῃς ἕως νὰ τὸν ξαναῖδῃς.) *Μικρασιάτην* (ἡ ἐπιστολὴ σου κομψοτάτη.) *Ἀυτόνομον, Τολμηρὸν Θαλασσοπόρον, Μαραμηνὴν Γαζίαν* (ῥαῖο λοιπὸν τὸ καινούριον σπῆτι. ἔ; χίρω πολὺ καὶ φαντάζομαι μετὰ τί δρεῖν θὰ μοῦ γράφῃς.) *Ἰωάνναν* ὁ Ἄρα (αὐτὴ πάλι δὲν γνωρίζει ἀπὸ ποῦ νάρχησιν νὰ διαβάξῃ τὸ φύλλον· μά... ἀναποδα, σὴν τὴν Ἡλιόλουστον Πρωϊαν.) *Δακρυοσπῆ Σημῆαν* (σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀπάντησίν μου πρὸς τὸ Δακρυομένο Τριαντάφυλλο.) *Μικρὸν Σουλιώτην* (πολὺ μοῦ ἤρεσε ἡ περιγραφή.) *Ἡγεμονίδα τῆς Κορίθης* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) *Ἑλληνικὸν Παιῖνα* (φίλε μου, πρέπει νὰ ἐξευμενίσῃς τὴν ἐξαδέλφην σου· δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ μαλόνουν τὰ ξαδέλφια.) *Ρουφαλιαν* τοῦ Ἀδῶν (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά.) *Ἄνθος Ἀνθῶν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς προσπαθείας.) *Χρυσανθῆν* (πόσες δουλιές ἔγεις! καὶ ἔπειτα λέγεις ὅτι εἶσαι τεμπέλα· συμβιβάζεται;) *Κουφιοκάουδο*, *Ὀμιχλώδη Ψυγῆν* (ἔστειλα.) *Ὀρειοπόλιον τῆς Δόξης* (πολὺ ἐνδιαφέρουσαι αἱ στατιστικαὶ σου καὶ αἱ παρατηρήσεις σου.) *Κύνκιον Ἄσμα* (πολὺ μοῦ ἤρεσε τὸ ποιημά σου—τὸ ἔπος σου καλλιτέρα· καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τὸν ὅσον νὰ παραθέσω ὀλίγους στίχους.) *Ἑλληνικὴν Τριήτην* (ἔστειλα.) *Πυργίαν Καλλιτέγγιδα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Φεβρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Ἀπριλίου

Ἐπί τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἔσονται γράφοντες τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

168. Δεξιόγυφος.
Μὴν ξεύρεις κάποιον ζῦφο
Ποῦ μῦλις ὑπὸ πᾶρῃ,
Μᾶς λέγει μιά σου χαρὶ,
Τοῦτέστι πῶς καλεῖσαι
Ἄν βλάξ—pardon—δὲν εἶσαι;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τάνη Βερβίου

169. Μεταγραμματισμός.
Βγάλε Πῖ καὶ βάλε Μῖ
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμή
Ἀπὸ ποιητὴ γνωστὸ
Σπαρτιάτη στρατηγῶ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ρόδων

170. Αἰνίγμα.
Σὲ διατηρῶ εἰς τὴν ζωὴν,
Καὶ ἂν κ' εἶμαι τόσον ἐλαφρῆ,
Νὰ μὲ βαστάξῃς δὲν μπορεῖς
Σχεδόν, σχεδὸν οὔτε στιγμή.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετιδέως

171. Γωνία.
+ * * * = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
* + * * = Πιτῶν ὀδίκον.
* + * * = Ἀργοναυτῆς.
* + * * = Οὐράνιον σῶμα.
+ * * * = Θεά.
Οἱ σταυροὶ σχηματίζουν πτηνόν
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ

172. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7	=	Ποιητῆς ὀρηγώδης
2 1 6 3 6 7	=	Θεὸς ἀρχαῖος.
3 6 1 5 6 7	=	Νόσος.
4 5 6 7	=	Ἀγναντορία.
5 2 1 2	=	Θεότης.
6 5 6 1 6 7	=	Ἐπίθετον.
7 2 5 6 7	=	Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρωτοδρόμου

173-177. Μαγικὸν Γράμμα.
Τὴν ἀνταλλαγὴν δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσοι λέξεις:
Ἐφοδος, μήλων, κρημνός, ἀπονος, ἄμβων.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γαλιανολέου Κόμματος

178. Δογμοπαιγνιον.
Τὴν λέξιν «Μεδιόλινα» τὴν ἔγραφα καλά;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρτυρος τῆς Ἐλευθερίας

179. Ποικίλη συλλαβικὴ Ἀμφοσιχίς.
Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας, ἡ τρίτη τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, σχηματίζουν ἀρχαῖαν Βασιλισσαν:
1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Δένδρον, 3, Λαϊκὸς Ἀστρονόμος. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 5, Κράτος τῆς Ἀσίας.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οἴνου τοῦ Μονσοπερῶνου

180. Φωνηεντόλιπον.
νρ-ργ-ργς-μ-σθ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀριστοῦ Κολυμβητοῦ

181. Γρίφος.

ηλ ηλ ηλ	πα	πα
ηλ ηλ ηλ	θωμ 1 1	πα τον πα
ηλ ηλ ηλ	πα	πα πα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰππότου τοῦ Βυζαντινοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 5.

47. Ἐωσφῆρος (ἕως, φῶρος).—48. Μάρτιος—Μάρτιος.

49. ΠΑ
ΚΟ - ΤΑ - ΒΟΣ
ΠΑ - ΤΑ - ΓΟ - ΝΙ - Α
ΒΟΣ - ΝΙ - Α
Α

50. ΑΡΣΙΝΟΗ (ῥάσον, σάνος, Ἴανός, ναός, ὄρις, Ἡρα.)—51. Ἡσάας—ἡ Ἀσία.—52-53. 1, *Κόρη*, κόμη, κόμμα, ὄμμα, ἄμα, αἶμα, αἶα, γαία, γροῖα. 2, *Παῖς*, πᾶς, Πάν, ἄν, ἔνω, Ἄνω, ἄρα, Ἡρα, ἦρ, ἀήρ, ἀήρ.—54-58. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΟΥ: Ἀκούω, κουρεύς, Ἐπίκουρος, ἀρκοῦμαι, κούφος.—59. ΑΣΤΥΑΝΑΞ (ΘῆρΑ, ΔιάΣ, ἘλισσάβεΤ, ἈστΥ, ἼπποδάμειΑ, ΔαουδῶΝ, ἌτσοσαΑ, κόραΞ).—60. Ὁργὴ φιλοῦντων ὀλιγον ἰσχύει.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλλοσσος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ᾖσαν 10. Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ αἱ τιμᾶι ἐννοεῖται εἰς χρῆσιν. Ἀγγελίαι σπελλόμεναι ἔνευ τοῦ ἀντιτύπου, ἢ μετὰ τὸ ἀντίτυπον ἑλλίπεις, δὲν δημοσιεύονται.]

Συγχαιρόντες προσδρῶντες αὐτοῦ εὐχόμεθα ἀριστοτάτῳ συλλογῇ «Ἡοί» πᾶσαν εὐδοκίμησαν.—*Σύλλογος «Νίκη».* (5'—35)

Ζητῶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐαρος τῆς Ἑλλάδος δι' ἀναλλαγῆς Μ.Μ.—*Τρέμονσα.* (36)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τετραπλά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὅλιγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Δεύκωμα Μικρῶν Μυσικῶν, Δέση 25 τετραδίων μετὰ ἐξωφύλλον καὶ πίνακα φρ. 3,— Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,— Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,— Ἐκαστὸν τετραδίον φρ. 0,15

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐδσεβίου φρ. 1,50.

Ἡ Μαροῦσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίηματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικὸν διάλογοι (Κουτίδιον) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόξ ὁ Νικίον (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρροπόλις (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Υπέξ Πατριδός (25 εἰκόνες) ἄδειον φρ. 3,50. χρυσόδετ. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίου, φρ. 0,60.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικὸν:</p> <p>Ἔτησίαν... φρ. 8,— Ἐξάμηνος... » 4,50 Τρίμηνος... » 2,50</p> <p>Ἄ' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.</p>	<p>Ἐξωτερικὸν:</p> <p>Ἔτησίαν φρ. φρ. 10,— Ἐξάμηνος » » 5,50 Τρίμηνος » » 3,—</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879</p> <p>ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 11 Μαρτίου 1906</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λ.π. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. φρ. 0,20.</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λ.π. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὅδὸς Ἐδραίων ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον.</p>
--	--	--	--

Περίοδος Β'—Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 11 Μαρτίου 1906 Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 15

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Ὁ καταδρομεὺς, διότι αὐτὸς ἦτο, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξίν του.

— Ἄ! μὲ γνωρίζεις λοιπὸν, μικρῆ; Καὶ ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις; Λέγε, ν' ἀκούσωμε;

— Ἀπὸ ποῦ σᾶς γνωρίζω; Μά, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ σᾶς συνηγήσαμεν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ σᾶς ἐπεριποιήθη τὴν πληγὴν σᾶς ὁ καιμένος ὁ πατέρας μου. Μήπως τὸ ἐλησμονήσατε; Εἴχατε ὑποσχεθῆ μάστιγα στὸν μπαμπᾶ νὰ μὲ κάμετε καλὸν ναύτην.

Ἐνῶ ὁ Σουρκούφ, συλλέγων τὰς ἀναμνήσεις του, ἔχαμογελοῦσε μετὰ τρυφερότητα, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Ἰάκωβος διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ λόγια τοῦ Οὐίλ.

— Αὐτὸς ὁ μικρὸς εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ ἱατροῦ Τερνάν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπιβάτης τῆς Βρετάνης, καὶ σᾶς ἰάτρευσε πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν. Κατόπιν τὸν συνέλαβαν οἱ Ἄγγλοι... Διὰ τὴν χήραν του καὶ τὰ παιδιὰ του μοῦ εἴχατε δώσῃ τὴν ἐντολήν νὰ φροντίσω.

— Ναι, ναι, τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά, Κλαβαγιάν, καὶ εἶμαι κατευχαριστήμενος, διότι ἐπετύχατε εἰς τὰ διαβήματά σας. Πῶς τὴν ἀφήσατε, τὴν καίμενην τὴν κυρίαν Τερνάν; Εἶχε καὶ ἕνα ἄλλο παιδάκι, ἂν δὲν σφάλλω, μιαν εὐμορφη κόρην... Τί ἀπέγινε καὶ αὐτή;

— Εἶνε μετὰ τὴν μητέρα της, εἰς τὴν Οὐτακαρόδη, εἰς τὰ Νιελγέρρια, καὶ φαίνεται ὅτι θὰ γίνῃ τόσον ῥαῖα ὅσον ἡ μητέρα της. Ἐδῶσα τὸν λόγον μου νὰ τὴν παρῶ γυναικᾶ μου ἅμα μεγαλώσῃ, ἂν ὁ Θεὸς μὲ διατηρήσῃ εἰς τὴν ζωὴν.

Ἐφρούσκωσεν ἡ καρδοῦλα τοῦ Οὐίλ μετὰ τὰ λόγια, καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς μητέρας του καὶ τῆς ἀδελφῆς του ἀνεβόσσαν δάκρυα εἰς τὰ μάτια του.

Ὁ καταδρομεὺς ἐφάνη ὅτι συνακί-

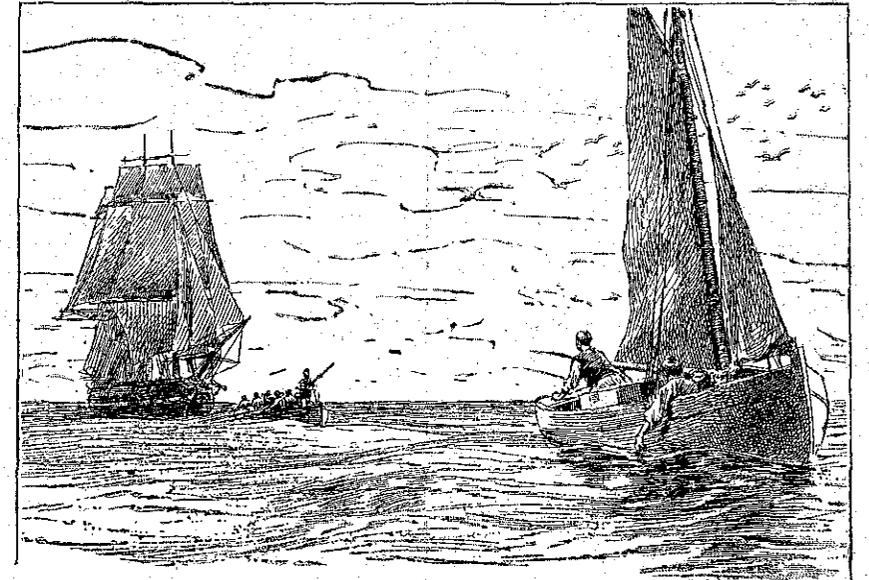
νήθη ἀπὸ τὸ δαίγμα ἐκεῖνο τῆς στοργῆς. Ἔθεσε φιλικὰ τὸ χερί του εἰς τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ εἶπε μετὰ γλυκύν τόνον.

— Καλά, παιδί μου. Βλέπω ὅτι ἔχεις καλὴν καρδίαν. Ἀγαπᾶς τὴν οἰκογένειάν σου. Μάθε ὅμως τοῦτο· δὲν κλαῖνε εἰς τὸ ἐπάγγελμά μας. Ὁ θαλασσινὸς ἔχει πολὺ ἀργασμένο τὸ περὶ εἰς τὰ μάγουλά του, ὥστε νὰ τὸ βρέχῃ μετὰ ἄλλο πρᾶγμα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἄλμυρὸν νερὸ. Προσπάθησε νὰ γίνῃς γρήγορα ἄνδρας, διὰ

σας, καθὼς καὶ τοὺς δύο ναύτας ποῦ μᾶς ἐφέρατε.

Ἀνεχώρησεν τότε ὁ Κλαβαγιάν καὶ ὁ Γουλιέλμος, ὁ δὲ Σουρκούφ ἐπῆγε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ θρανίον του ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, διὰ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐπέτεσιν τῶν χειρισμῶν.

— Θὰ προγευματίσῃς μαζί μου, μικρὸν, εἶπε τότε ὁ μαρκήσιος. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχομεν ἐδῶ θέσιν παρὰ ὡς ἐπίδαται. Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θὰ φθάσωμεν εἰς γαλλικὴν γῆν, καὶ ἐκεῖ θὰ

«Μία βάρκα με ὀκτὼ κουπιὰ...» (Σελ. 114, στ. γ')

νὰ πᾶς νὰ ἐλευθερώσῃς τὴν μητέρα σου.

— Ναι, κυβερνήτᾳ μου, ἀπήνητησεν ὁ Οὐίλ, ἐνῶ ἐσκουπίζε τὰ βλέφαρά του μετὰ τὸ χερί του ἀνάστροφα κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς του.

— Κλαβαγιάν, ἐπρόσθεσεν ὁ Σουρκούφ, ἀφοῦ ἐπανήλθετε πάλιν μαζί μας, σκοπεῖω νὰ σᾶς ἀναθέσω τὴν πλοιορχίαν τῆς Ἐλευθερίας, ἅμα φθάσωμεν εἰς τὴν Νῆσον τῆς Ἐνώσεως. Κρατεῖτε τότε αὐτὸ τὸ μουστάκι· εἰς τὸ πλήρωμά

ἀναλάβης ὑπηρεσίαν μετὰ τὰ δῶα σου.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Οὐσταρτζὶ καὶ ἐγώ, καθὼς καὶ ὁ Ἐβέλ, ἅμα σηκωθῆ, θὰ σοῦ ἐξακολουθήσωμεν τὰ μαθήματα. Θὰ σκαρφαλώσῃς εἰς τὰ ξάρτια, ὅταν σοῦ ἀρέσῃ, καὶ θ' ἀποτελειώσῃς τὴν μάθησίν σου, ποῦ ἤρχισες τόσον βασιαντικὰ μέσα εἰς τὴν βάρκα...

Ὁ Οὐίλ κατέβη πάλιν εἰς τὸ πυροβολεῖον, διὰ ν' ἀρχαλιάσῃ τὸν Ἐβέλ. Τὸν εὐρήκε πολὺ ἀδυνατιμένον. Ἐδῶ-